

Laat niet als dank.....

Kent u deze slagzin nog? Uit uw kinder- jeugd- of jonge jaren? De jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw, toen de overheid zich toen al zorgen maakte over ons weggooigedrag. In parken en bossen werden we op kleurrijke posters via de tekst: “Laat niet als dank voor het aangenaam verpozen, ons achter met de schillen en de dozen”, erop gewezen dat we geen rommel mochten achterlaten. En dat in een tijd dat er op het gebied van

consumeren alleen nog maar sprake was van het kopen van patates frites in een puntzak met een losse klodder mayo erop en een ijsco. De kroket en het bamihapje waren net in opkomst, maar van een “frietje oorlog” en een “frikadel speciaal” was nog nauwelijks sprake. En toch vond het gezag het al nodig om ons te manen ons vuil mee naar huis te nemen en park, bos en duin schoon te houden. Dat was in de tijd dat onze moeders, zussen, echtgenotes of werksters nog iedere week de ramen laptten en de stoep schuurden. Nederland blonk toen nog als een spiegel en menig ijdeltuit stond soms stil voor een met spiritus of ammoniak gezeemd raam om te kijken of de haardos er nog netjes uitzag. Desnoods werd die ruit gebruikt als bijwerkspiegel voor het kapsel. Nederland stond er ook in het buitenland om bekend dat het er zo schoon en netjes uitzag.

Goes maakte daarop geen uitzondering, behalve enkele keren in een jaar. Dan lagen straten en pleinen vol met het afval dat de mensheid achterliet tijdens de beide kermissen en het fruitcorso. De gemeentelijke diensten beschikten nog niet over zo veel losse afvalcontainers of –bakken, die extra op de Grote Markt of langs de route neergezet konden worden. En je kon moeilijk van de kermisgangers en corsobezoekers verwachten dat ze een hele middag of avond met hun afval onder de arm bleven lopen. Dat deden ze ook niet met hun ziel, laat staan met hun afval en dus diende de straat als afvalbak. Die bleef echter niet lang vol, want na afloop van de festiviteiten kwam de gemeentelijke bezemploeg direct in actie en werden de straten binnen de kortste keren weer “spic en span” schoon gemaakt. In die was de leus “Goes schoon, heel gewoon” nog niet bedacht, maar wel gewoon en we deden het ook samen.

De leefgewoonten veranderden in de daarop volgende jaren en ook ons poetsgedrag. De dames gingen de noodzaak van iedere week ramen lappen en stoepen schuren steeds minder inzien, we kregen schijnbaar steeds meer honger, want de: vr...tenten vlogen de grond uit en we konden kiezen uit een steeds groter aanbod van soms onverteerbare maaltijden. We kregen steeds meer dorst en raakten daardoor steeds meer aan de fles en de blikjes. Wel vooral blikjes en flessen met water, limo, cola, drinkyoghurts en dat soort dranken, maar ook met een sterkere inhoud en een klein deel van onze medemensen ging spuiten en slikken.

En wat doen we met al dat afval? Ondanks alle bakken, emmers en manden die onze overheid de mensen aanbiedt om hun restanten in te deponeren, laat een deel van de mensheid als dank “de schillen en de dozen” liever ter plaatse uit hun handen vallen, dan ze tien meter verder in een daarvoor bestemde afvalduimter te gooien. Dat is immers te ver lopen. En het is toch ook veel gemakkelijker om de volle autoasbak naast de heilige koe op het plaveisel leeg te maken dan in de huiselijke afvalbak?

Een goed voorbeeld daarvan is de afvalberg van meer dan 300.000 kilo op de Dag van de Arbeid in Amsterdam na de viering van harer majesteits verjaardag. Het gemak dient immers de mens. En laten we niet denken dat alleen jongeren zich daaraan schuldig maken. Ook leeftijdgenoten maken er zich ook wel eens schuldig aan. Meestal niet met opzet, maar toch. En daarmee geven we onze kleinkinderen een slecht voorbeeld. Dus beste lezer(es) “verbeter de wereld, begin bij je zelf en laat niet als dank voor het aangenaam verpozen een ander achter met de schillen achter met de schillen en de dozen”.

Reageren? a.dekok@kbgoes.nl

Augustinus